

BRÁZDA 2/1992-93

Obsah:

Zamyšlení nad postem - P. Karel Janoušek.....	1
Assisi - Radek Rozbroj	2
Od poutního domu k papežské koleji - Mons. Jaroslav Polc	3
Život? život - Miro Varšo	6
Lectio divina - Prokop Brož	8
Hory - Jakub Hučtn	10
Plagát - Roman Malych	11
Iná doba - Roman Malych	12
Čo hovoria otcovia z púšte?	13
Kronika - Blažej Štrba	14
Cesta na Laterán - Jára Cimrman	16
Došlo nám po uzávierke	16
Brb Nepomucena - P. Zdeněk Mareš	obal

Brázda, časopis nepomucenských bohoslovcov.

Redakčná rada: Blažej Štrba, Jiří Plhoň

Výtvarná spolupráca: Vojtěch Brož

Technická spolupráca: Petr Mareček

Za obsah príspevkov zodpovedajú autori.

Naša adresa:

Via Concordia 1

00183 ROMA

V Ríme 18.3.1993.

Zamyšlení nad postem

Následující malé zamyšlení píší v době postní, v době, která nás přivádí k velikému tajemství křesťanského náboženství - k tajemství smrti a vzkříšení našeho Spasitele Ježíše Krista. Po čtyřicet dnů se máme zdokonalovat modlitbou, dobrými skutky a postem. Rád bych se na okamžik zastavil u tohoto posledního bodu - vždyť období čtyřiceti dnů před velikonočními svátky se nazývá postní a především postem by měla být tato doba charakterisována.

Rozhlédneme-li se dnes kolem, sebe neuvídíme žádný podstatný rozdíl mezi tímto obdobím a například dobou v letních měsících. Obchody s potravinami nabízí, na co jen pomyslíte, restaurace se hemží návštěvníky a dokonce i na ulicích můžete zahlédnout

chodce, kteří dohánějí to, co nestihli doma u stolu či v pouličním bufetu.

Narazíte-li při rozhovoru na slovo půst, dostanete mírné ponaučení, že dnes už to neplatí jako kdysi, že místo postu se má dělat "něco jiného", a že to říkal koneckonců i jeden pan Páter ve zpovědnici.

Ať už zpovědníci říkají cokoliv, podívejme se, co se vlastně za slovem "půst" skrývá a jaká jsou jeho křesťanská pravidla. Upozorňují, že jsem čerpal z různých autorů, kteří se podstatě shodují na následujících:

Především je v postu třeba najít správnou míru. Jistě by bylo nerozumné odřikat si jídlo a pít do té míry, že bychom si škodili na zdraví. Chceme-li tedy hovořit o postu, uvědomme si tři základní pravdy:

- 1 - Cílem jídla je zdravé tělo.
- 2 - Tělo má sloužit duši, jejíž cíl má směřovat k nadpřirozenému.
- 3 - Správnost jednání máme posuzovat podle cíle, kterého chceme dosáhnout.

Zjednodušeně bychom asi řekli: "Nežijeme proto, abychom jedli, nýbrž jíme proto, abychom žili".

Všichni si velmi dobře uvědomujeme, že každý z nás má jiné požadavky, co se jídla týče. Někdo ho potřebuje víc, jiný méně. Někdo si na jídle potrpí, druhý při jídle čte noviny a v talíři se jenom "vrtá". Někteří východní Otcové byli proti tomu, aby se v klášterích rozdávalo jídlo všem stejně. Zastávali názor, že každý člověk má jiné potřeby, každý je jiné fyzické konstrukce a dle toho mají lidé různou potřebu jídla.

Každý z nás ví, kde je v jídle naše slabost a co si neradi odřekneme. A to je právě ten rozhodující problém. Mám-li si něco v jídle odřít, tak to má být právě to, co mě nejvíc láká, to co je z mé strany největší obětí zřít se toho.

Půst však není jenom otázka jídla. Víte jakou obětí je pro naruživého kuřáka zřeknutí se cigaret v postní době? A co teprve pro "vášnivého televizního diváka" vypnutá televize! Znal jsem jednoho kolegu, který v postní době nepil černou kávu - a to jenom proto, aby si odřekl věc, kterou jinak považoval za denní samozřejmost, ne-li přímo obřad.

Umět se ovládat v jídle, být pánem svého těla, nepřidržovat se chorobně toho, co je světské a co máme tak rádi - to vše mohou být jenom symboly, mají nám však připomínat že: "ať jíme nebo pijeme nebo cokoliv jiného děláme, vše máme dělat tak, aby to sloužilo k oslavě Boží". Tolik svatý Pavel.

Až si tedy v postní době budete libovat nad dobrým jídlem, vzpomeňte si, že máte přinést právě v tomto okamžiku nějakou obětí. Až si budete míchat voňavou kávu, položte si otázku, zda byste si ji dokázali i odřít. A vůbec zeptejte se - jak vlastně prožívám svoji postní dobu? Jsou v ní prvky sebezapírání, umrtvování těla a ovládání se? Jestli ne, máte stále ještě možnost, zrevidovat váš postoj. Po slavném vzkříšení si pak položte otázku, zda tato postní doba vám osobně byla přispěním v sebeovládání se a v sebezáporu. Zjistíte-li, že jste opravdu udělali tento rok mimořádné pokroky v sebekontrolě, nevstupujte do velikonočního období s předsevzetím typu: "Tak, zato ale teď si dám" - zkuste pokračovat a uvidíte, že slovo půst se vám stane příjemné a vyhledávané.

Karel Janoušek

Assisi

Ve dnech 9. a 10. ledna 1993 jsme se, Stano Košč a já, mohli v Assisi zúčastnit modliteb za mír ve světě, kde se na iniciativu sv. Otce Jana Pavla II. sešli představitelé světových náboženství. Faktický průběh setkání většina z vás bude znát z televize či z novin, a to jistě lépe než my, kteří jsme tam byli osobně, neboť jako aktivní účastníci jsme se zdržovali v bazilice sv. Františka, kde probíhaly modlitby křesťanských církví. Pokusím se vám k tomu přidat hrst vzpomínek, které mi utkvěly v paměti.

První je samotné Assisi. Obejme vás svojí středověkou strohostí, která pro mne vždy neobyčejně silně vyznačuje krásu umu architektury. Dovede v sobě spojit řád, pevnost a z toho plynoucí pocit bezpečí se spoustou malých zákoutí a křivolakých úzkých uliček, které na vás jakoby vybafohnou na místech, kde byste to nejméně čekali. Ty do oné spořádanosti zaklejí něco magického. Když se jimi necháte vést či svést, dokáží vás zavést ještě k jiným tajům, ba dokonce vyvést ven z města, které se na první pohled tvářilo, že vypouští a vypouští pouze městskými branami, dnes již nestřeženými. Srdcem města se jistě stal mohutný komplex františkánského kláštera, který kontrastně a přesto věrně odráží něco z Františkova ducha.

Druhá vzpomínka, která se mi vždy zřetelně vybaví, je realnost, až hmatatelnost modlitby, kterou celé setkání bylo provázáno. Je to trochu paradoxní vyjádření o modlitebním setkání a to ještě na takové úrovni. Pro mne osobně to však bylo jemné a milé překvapení. Za takových masových akcí mívám - až na výjimku poutí pořádaných komunitou bratří z Taizé - dojem organizačního chaosu či naopak dokonalosti doprovázený nanejvýš ujištěním se, že se nás sešlo hodně za nějakým dobrým účelem. Tady to bylo přesně naopak. V Assisi byl duch modlitby a až pak jsem si stačil všimnout organizačního běhu.

Třetí se týká jedné osoby - biskupa italské hierarchie, dnes většinou velmi známého a populárního, Carlo M. Martini. Byl někým, kdo mi v řadách procházejících otců biskupů okamžitě upoutal. Již svojí odlišující se statnou a vysokou postavou, avšak především tím, že kontrastoval se všemi modely a karikaturami populárních postav, které rozdávají úsměvy, kynou pažemi... a z nichž máte dojem, že se snaží... vědomi si své role. On, naopak, působil velmi přísným dojmem člověka přesně zaměřeného, vytvářejícího kolem sebe prostředí respektu, do kterého není jistě tak lehké proniknout, ale ve kterém si připadáte velmi jasně - víte, kdo jste vy a kdo jsou. Mohlo to být dáno vážností chvíle.

Celý náš pobyt v Assisi skončil šťastným nalezením autobusu a to díky Stanovu léty vycvičenému italskému instinktu. Autobus nás pak zpola dřímající dopravil zpět do Věčného města.

Rudek Rozbroj

OD POUTNÍHO DOMU K PAPEŽSKÉ KOLEJI - 3

Z počtu osob z Českého království, bydlících v domě, je snad možno usoudit, že jako farář Václav to byli starší lidé, katolíci, kteří našli v Římě trvalý útulek v dobách husitských válek.

Rorau prý, jak sám později doznal, se dal do oprav domu. Dal spravit zatekající střechy, pro větší pohodlí chudých zřídil pokojíky, a dal postavit i silnou zeď. Opravy prý prováděl na svůj náklad. V roce 1457 ještě vymohl od římských kardinálů 100 denní odpustky těm, kdo by v určené dny navštívili kapli svatého Václava nebo přispěli na její udržování.

Byl však dům skutečně tak zchátralý, jak Rorau vykládal, když chtěl být jmenován správcem? Ani když byl uváděn v úřad, ani v odpustkové listině o nutnosti oprav není zmínky. Ale opravy nikdo nikdy Rorauovi nevyčítal.

On ale dal vsadit na dům latinský nápis, na němž vedle jeho znaku se dodnes praví: *Učinil mě císař Karel IV., český král, a J. Rorau, zástupce tohoto hospice a Českého národa, mě z troskek obnovil roku 1457.* Ještě více bila však do očí malba správce Českého království, dosud nekorunovaného Jiřího z Poděbrad s jeho znkem, již se mu Rorau zřejmě chtěl zavděčit. Na jiném průčelí dal prý pořídit malbu Karla IV. a sebe v rytířské zbroji, ač byl kněz. Zvrat ale nedal na sebe dlouho čekat.

Svou obojakostí se nakonec nezavděčil ani Jiřímu, ani papeži. Aby se totiž udržel v Římě a v hospici, nerozpakoval se jako prokurátor Jiřího z Poděbrad jednat v rozporu i s jeho směrnicemi. Často sliboval vše, co se od něho vyžadovalo, jeho jménem. Aby se opět zavděčil katalánským přátelům a papeži Kalixtovi, důvěrně upozorňoval pražskou katolickou kapitulou, že by se nejlépe hodil za pražského arcibiskupa Katalánec Kosmas z Montserratu, apoštolský datář a zpovědník, který však neznal česky, z Říma nechtěl a také nebyl vhodným protikandidátem Jana Rokycany, kterého opět prosazovali čeští kališníci. Nakonec dosáhl i toho, že si jej pražská kapitula za arcibiskupa u papeže vyžádala. Rorau si tím ale zase popudil proti sobě Eneáš Sylvania Piccolominiho, který se právě tehdy stal kardinálem a znal české poměry z vlastní zkušenosti. Ten se postavil za českého kancléře Prokopa z Rabštejna jako za jediného vhodného kandidáta. Zklamaně psal Prokopovi v březnu 1457:

Mezitím ten tvůj Roratus, člověk, který chce mnoho a velké věci, se postaral, že z Čech byla podána žádost dosadit na pražský stolec jakéhosi apoštolského datáře, člověka sice dobrého, ale Katalánce a úplně neznaného češtiny... Bojíme se, že tomu déle nebudeme moci zabránit, neboť datář má mnoho příznivců a Roratus ve dne v noci k nim přídává toho či onoho a přesvědčuje je, že nic není onomu království užitečnějšího, než tohle jmenování.

A jinému svému příteli kardinál Eneáš psal, ať jen sdělí, jak dlouho bude schopen zdržovat jmenování, vždyť přece tam není možné dosadit kohokoliv a bez souhlasu krále. Kalixt III. totiž už svěřil vyřízení záležitosti kardinálu Petru Barbovi s tím, aby Kosmas byl jmenován pražským arcibiskupem. Už z řádek kardinála Piccolominiho je patrné jakési podráždění z intrik Rorauových, a není vyloučeno, že když jej jmenuje *Roratus*, hovoří ironicky.

Ale nad Rorauem se začínaly zvolna stahovat mraky. Byl v roce 1458 ještě v Čechách a před korunovací složil tajně Jiří z Poděbrad do rukou váckého a rábského biskupa vyžadovaný slib za přítomnosti katolických svědků a pak prostřednictvím Rorauovým ještě slíbil papeži, že bude Apoštolskému stolci ve všem povolný podle Boha. A Rorau také v Římě dosáhl, že staříčkový papež poslal Jiřímu list s obvyklým titulem určeným katolickým pravověrným králům. Ale Kalixt III. zemřel už 6. srpna 1458 a hned po jeho smrti se obrátila všeobecná nevole proti Rorauovým přátelům - Kataláncům na papežském

dvoře. Tak už nedošlo nikdy k jmenování datáře Kosmy pražským arcibiskupem, přestože už svým českým přátelům předtím ukazoval dary, jež měl nachystané pro krále Jiřího.

Papežem byl zvolen a 3. září korunován kardinál Eneáš Silvius Piccolomini, který si zvolil jméno Pius II. Tehdy právě přijel do Říma administrátor pražského arcibiskupství Václav z Krumlova, který byl znepokojen vývojem událostí a chtěl papeže informovat o svém zatčení v Čechách a o českých poměrech. Ujistil ho také oddaností katolických Čechů. Papež jej mile přijal jako dávného přítele, obdaroval jej hmotně i tituly a ustanovil jej apoštolským administrátorem pražského arcibiskupství, neboť dosud jej spravoval jen jako kapitulní vikář. Tím bylo Rorauovo postavení v Římě značně otřeseno. Navíc v únoru 1459 jmenoval Jiří z Poděbrad svým prokurátorem u papežského dvora Dalmata biskupa Fantina de Valle namísto Roraua, který nad něho asi vynikal lepší znalostí češtiny a právníckými schopnostmi, ale především i vyššími mravními zásadami, jak dokazují pozdější chvály jeho počínání.

Roraua však už tížily nové starosti stran Českého domu. Na podzim roku 1457 se totiž vrátil Jakub Medzbor do Říma, s ověřenými opisy listin týkajících se Českého hospice pořízenými Oldřichem z Rožmberka 14. srpna 1456 z registrů pražského arcibiskupství. Hned pohnal v Římě před soud akvilejského patriarchy kardinála kněze u svatého Vavřince in Damasi Roraua a Hoppeho proto, že se v jeho nepřítomnosti protiprávně zmocnili Českého hospice a že Rorau polámal zámek na bedně, kde byly uschovány listiny hospice a některá privilegia a procesní akta odtud odstranil.

Rorau i Hoppe zase popírali jakékoliv podací právo Rožmberků, a tím činili z Medzborova protiprávního držitele domu. Prý držel dům s opovržením bratrstva českého národa, kteří mají právo volit si při uprázdnění správčovství světského kněze či jiného duchovního. Tak prý si zvolili Roraua a Hoppeho a papež je svým *motu proprio* potvrdil. Dům prý nadali Rožmberkové ze statků zakladatele Karla IV. a Karel IV. si podací právo nepodržel. Naopak papež je vrchním patronem všech nadací a má tedy i v Českém domě podací právo. Medzbor ať je tedy odsouzen k pokutě 1000 dukátů pro utrhačství.

Nakonec po dlouhém procesu bylo dáno Rorauovi a Hoppenu za pravdu. Medzbor se mohl těžce obhájit tvrzením, že Rorau původní listiny zničil a jejich opisy, které si přivezl z Čech, nebyly asi všechny. Mimoto bylo těžko co podnikat, když neměl po ruce skutečně pádné důkazy proti papežskému úředníkovi, jehož vliv a přátelství dosud šla až na nejvyšší místa.

Rorau se udržel jako správce hospice až do roku 1463 a tehdy jej stihl podobný osud, jaký připravil Medzborovi. Vyvstali mu totiž noví protivníci v osobách dominikána Jana z Radimě a augustiniána Michala řečeného Kladský z kláštera Panny Marie na Písku ve Vratislavi, který byl současně i proboštem rokcanského kláštera a s papežským dovolením pobýval mimo svůj klášter v Římě.

Mezitím se změnil i poměr Pia II. k Jiřímu z Poděbrad a vůbec k jeho království. Přes všechnu dobrou vůli nového papeže už nebylo možno doufat v jednotu s utrakvisty, kteří se příliš vzdálili od církve, jak to bylo patrné během jednání s poselstvem vyslaným králem do Říma. Proto Pius II. 31. března 1462 zrušil kompaktáta, jimiž se mimo jiné Čechům kdysi povolilo přijímat pod obojí způsobou. Když pak jménem papeže žádal krále Jiřího Fantin de Valle, jehož k němu Pius II. vyslal jako svého legáta, aby král plnil svou přísahu a aby nepřijímal svátosti od kacířů, ale po katolicku, Jiří se rozlítl a Fantin se na místě vzdal prokurátorství králova v Římě. To mu vyneslo desetitýdenní uvěznění na pražské staroměstské radnici, odkud se dostal až na zákrok Pia II., ale jeho sluhové a koně byli zadrženi.

V té době, když už selhaly všechny pokusy o smír, obžalovali oba protivníci Roraua v Římě z kacířství a svá obvinění dokládali jednak

obrazem - neužitečnou malbou a marností - krále Jiřího na průčelí Českého domu a také, že Rorau v listech, které posílal do Čech, se ujímal kacířství proti papežskému stolci. Fantin de Valle jej po svém návratu z Čech dal jako auditor apoštolského paláce doživotně uvěznit proto, že je přívržencem kacířského krále a kacíř.

Michal Kladský si pak vymohl v Čechách rožmberské jmenování správce hospice, které mu Pius II. potvrdil. Rorau se však dosud nemínil vzdát tak lehce. Smířil se za cenu 22 zlatých, vyplacených ve zlatě, s Janem z Radimě, který snad tu sumu předtím věnoval na hospic, s tím, že jej uzna z novu za správce. Pak se obrátil s žádostí na Pia II., v níž osočoval Michala, že si podvodně vyloudil papežské potvrzení. Prý zamlčel, že hospic udělil jemu, Rorauovi, papež Kalixt III. do komendy a že po smíru s Janem z Radimě mu jej zнову přiřkl papežský místokomoří Jeronym Landus. Ať tedy papež předá při rozhodnutí a rozsouzení kardinálu Františku Piccolominimu, řečenému Sienskému.

Snad si chtěl Rorau naklonit Pia II. tím, že chtěl svou při světit jeho příbuznému, a papež mu 20. dubna skutečně vyhověl. Rorau se sám líčí jako dobrý katolík dobré pověsti, jako poctivý kněz, zatímco jeho odpůrce - mnich - a špitál přece nemá být řeholníky spravován - se ve dne v noci potlouká po hospodách na Campo dei Fiori, mluvívá s osobami lehké pověsti a někdy tam i povyk činí. A zatímco Rorau hospic často opravoval a vylepšil, tento mnich Michal jej zhoršil, příjmy i zahradu promrhál a o udržení plotu a domu se vůbec nestaral. A Rožmberkové žádné právo na dům nemají, to měl Kalixt III. a nyní Pius II., který je nepochybným pánem duchovním i světským v Římě, tedy i kostelů i všech hospiců a je neslychané, aby ten, kdo byl papežem ustanoven, byl někým nižším sesazován. A konečně představeného domu si volí bratrstvo, jež dům obývá. Z nařčení o zcizení listin domu se Rorau bránil poukazem na inventář, který dal pořídít - ovšem až po vyloupení bedny.

Michal naproti tomu tvrdil, že Rožmberkové vždy od doby nadání správce domu jmenovali, jako nyní jmenovali i jeho. Nakonec však Rorau - asi mu přitížilo obvinění z přichylnosti ke kacířům - při prohrál a zanechal Českému hospici kožešiny a meč.

Ale drama prožité Rorauem se nezastavuje u něho. Michal Kladský se stal sice správcem hospice, ale už 13. srpna na něho kdosi žaluje - patrně to nebyl Čech - králi Jiřímu z Poděbrad, že špatně hospic spravuje a že je utrhač králův. Žalobce samozřejmě radí králi, aby svěřil hospic jemu. V roce 1470 se podařilo řeholním kněžím Janu a Petrovi, synům Štavkovým, Michala vypudit. Ten se obrátil na Krumlově k panu Janu z Rožmberka, který ale nevěděl o nikom, komu by dům svěřil, a proto vydal Michalovi list, jímž jej ponechával správcem hospice až do dalšího opatření. Ani kněží Jan a Petr si však nepočínali lépe. Dům zadlužili, ač Jan tvrdil, že naň vynaložil svých pět zlatých. A v téže roce 1470 se o správcovství domu ucházel také olomoucký kanovník kněz Zikmund, za něhož se u pana Jana z Rožmberka přimlouval sám král Jiří Poděbradský a budějovický farář kněz Jindřich. Králova přímluva byla patrně málo platná - pan Jan už tehdy přistoupil ke katolické jednotě a jmenoval správcem Slezana mistra Štěpána, penitenciáře v Římě, za něhož se přimlouvil Fantin da Valle a ústně na Krumlově Václav od Sionů. Pan Jan prosil tehdy také Fantina, aby sám na věc dohlédl, poněvadž o Michalovi nebylo ani vidu ani slychu - zemřel snad cestou do Říma? Fantin měl tedy dosadit buď Štěpána, či kohokoliv jiného vhodného pro řízení hospice, a měl také dohlédnout na to, aby pan Jan o své podací právo nepřišel. A tak také na přímluvu svého někdejšího sekretáře, kněze Jana Kaplicara pan Jan dosadil za správce penitenciáře Štěpána, který dům spravoval v letech 1471 - 1475, až do své smrti.

* Potom chtěli Jindřich, Vok a Petr z Rožmberka jmenovat novým správcem Mikuláše z Glejvic, mistra svobodných umění a kanovníka u svatého Jana Většího a u svatého Kříže ve Vratislavi a v Hlohově,

notáre apoštolského stolca a papežského dvora, a žádali písomne papeže Sixta IV., aby jej potvrdil a jim k starým právam dopomohol. Ještě v roce 1477 toto právo hájil osobně u papeže Petr z Rožmberka, který v té době byl na studiích v Bologni. Ale Sixtus IV., za jehož vlády se nepotismus značně rozšířil, dal spíše na naléhání jemu blízkého biskupa Jana Moulinského než na prosby pánů z Rožmberka, aby je uchránil v jejich starých právech, a udělil správu hospice jakémusi Vlachovi. Rožmberkové žádali ještě o pomoc císaře Fridricha III. - za cenu nemalých peněžních výdajů - a ten skutečně v Římě intervenoval, ale marně. Hospic se už z vládky rukou nedostal. Proto Rožmberkové, aby dosáhli klidu, složili místo platů z vesnic Oltyně a Božetic jistou sumu peněz, a kolem roku 1481 se nadobro zřekli podacího práva. Pak dávali dům do komendy papežové komu chtěli.

(Pokračování)

život ? život ...

V pondelok, 2. októbra začal ako mnoho slnečných a jasných dní v Ríme. S chuťou som sa vybral do školy. Práve keď som sa chystal odísť, zavolali ma k telefónu. Volal priateľ z Lateránskej nemocnice, či by som nemohol prísť po obede prekladať, pretože mali prepustiť istú dievčinu z Československa po týždňovom liečení.

Po prvom zoznámení a krátkom rozhovore som sa dozvedel, že Štepanka Trtíková /meno podľa falošného pasu/ sa liečila v nemocnici z bitky, ktorú dostala od priateľky, ktorá ju priviedla do Talianska. Keď sme sa s dlhým nosom vrátili z hotela, kde mali byť jej dokumenty, ani neviem ako, ocitli sme sa na polícii, ktorá sa o prípad začala vážne zaujímať. Totiž policajt, ktorý vyšetroval príčinu bitky, vypovedal Štepankyňu priateľku z Talianska ako maloletú a bez dokumentov. V to odopoludnie ju stretol pri bráne nemocnice, kde čakala na Štepanku. Pri zapisovaní protokolu vyšlo najavo ako to vlastne bolo v skutočnosti.

Štepanka prišla do Talianska začiatkom jesene 1992, chcela si zarobiť pred Vianocami. Priateľka jej slúbila dobrý zárobok za krátky čas. Na hranici ČR sa podľa dohody stretli s chlapom z Čiech, ktorý ich zaviedol do Ríma. Svoje pasy odovzdali hneď po prechode Talianskych hraníc, aby boli zanesené domov, zatiaľ čo dievčatá v priebehu dvoch dní dostali nové s tým, že sa opäť naučili ako sa volajú, kedy a kde sa narodili. V Ríme ich už čakal iný mladý muž z Juhoslávie, ktorý sa im staral o prácu. Prvý deň ubytované v hoteli. Pracovať začali o 20³⁰ hod. večer na miestach kde ich doviezol a ostali tam asi do 2³⁰ hod. ráno. Takto to išlo každý deň s malými obmenami. Ak zarobili dobre, tak sa mohli na noc vrátiť do hotela, ak menej, museli sa uspokojiť s nocľahom v aute. Zárobok závisel od toho, koľko zákazníkov stihli v noci obslúžiť. Keďže dievčatá z východného bloku sa uspokojia s málom, obsluhovali zákazníkov v autách. Za službu obdržali od 30 do 50 000 £. Teda zárobok za jednu noc bol okolo 300 000£. Takto bolo treba stopnúť asi 10 - 15 áut...

Prvé týždne dostávali iba jedlo a nocľah - presnejšie iba Štepánka, pretože jej priateľka ju kontrolovala a všetky peniaze brala. Odovzdávala ich Juhoslovanovi s tým, že určitý podiel sama dostávala. Prvé týždne ostávalo len pri sľuboch. Vraj najprv musia zaplatiť hotel a opravy auta a až potom dostanú nové šaty a peniaze. Keď sa to už viackrát opakovalo a zo sľubov nebolo nič, tak si Štepánka skúsila privyrobiť na vlastnú päsť. Dvakrát sa jej to podarilo, za čo si kúpila dobré jedlo a vyslúžila si prísľub poriadnej bitky. O deň neskôr opäť poslušne pracovala so svojou priateľkou. Stalo sa však, že jeden zo zákazníkov jej dal iba 10 000g, pretože vraj nemal pri sebe viac. Jej priateľka jej poriadne vynadala, že mala vystúpiť z auta, a druhý raz aby sa to už neopovážila zopakovať. Keď jej Štepánka povedala, že ju viac už nebude počúvať, v návale zúrivosti ju začala biť. Bitka trvala s prestávkami asi 2 hodiny, kým sa Štepánka necitla v nemocnici s otrasom mozgu a poškodenou lebkou, okrem iných rán spôsobených špicou čížmy a pästami. Ešte pred príchodom sanitky jej spoločníčka sľúbila ešte väčšiu bitku, ak nebude o nehode hovoriť tak, ako jej nakázala.

Pravda vyšla najavo až v deň, keď sme sa našli na polícii. Priateľka ju chodila navštevovať a stále ju držala v strachu. Po prepustení z nemocnice mala Štepánka prísť do určeného hotela, kde sa mala nevať zákazníkom. Ak odmietne spolupracovať, predajú ju do Juhoslávie, odkiaľ už nie je ďaleko do krajiny, z ktorej majú tieto dievčatá strach. Na druhý deň po vypočúvaní prijali Štepánku do domu organizácie Charitas. Keď sa po troch týždňoch zotavila i vnútorne oddýchla, odcestovala domov.

O týždeň nato ma opäť zavolali do domu Charitas. Keď som vošiel do vnútra, uvidel som pred sebou dve pekné, 13-ročné dievčatká! Boli samá modrina... a veľmi prestrašené. Priviezli ich iba nedávno policajti, po akcii, v ktorej chceli chytiť ich pasákov. Chytili iba polovicu. Policajt, ktorý sa ich ujal, plakal, keď ich nechával v tomto dome. Sľúbil im, že im bude telefonovať o tom, ako to dopadne zo zvyškom bandy. Keď sme sa rozprávali, jedna povedala, že ju nevlastná matka predala za 10 000 DM cigáňom. Domov sa vrátiť nechceli. Chceli študovať alebo pracovať tu v Taliansku. Na druhý deň však zutekali, keď pred tým vyhlásili, že takýto život /upratovať a v noci byť doma/ ich vôbec nebaví.

Nerozumiem tomu celkom. Myslím, že sú to ľudia, ktorí nemali možnosť poznať v živote lásku otca a matky alebo chvíle pokoja prežité so súrodencami. Akoby svojím spôsobom života volali po niekom, kto by im pomohol naplniť prázdnotu, pred ktorou utekajú. Stále, keď na ne myslím, alebo ich vidím stáť na uliciach, prídu mi na myseľ slová "Neprišiel som volať spravodlivých..." a "Mýtnici a neviestky vás predídu..."

Lectio divina

Aby se člověk mohl usebrat k opravdové modlitbě, církevní Otcové nám doporučují metodu zvanou Lectio divina. V podstatě se jedná o tři stupně nebo po sobě následující momenty:

Lectio spočívá v tom, že přečtu a pak ještě znovu přečtu určitou část Písma s tím, že si zdůrazním nosné prvky toho úryvku. Proto doporučuji číst s tužkou v ruce a to, co mě zaujme, si prostě podtrhnout nebo nějak označit, což mi může lehce připomenout pro mě zajímavé slovo, činnost, vyjádřené pocity nebo klíčové slovo textu.

Naše pozornost je tak upoutána a úryvek se jeví jak rozumu, tak i fantazii a citům nově, ačkoliv byl už považován za notoricky známý. I když už kolik let evangelium čtu, při lectio objevím vždy něco nového. Je třeba se otevřít Duchu, ale i tak tato první etapa bude vyžadovat určitou námahu i čas: abychom totiž pochopili, oč v úryvku jde, můžeme ho uvést do širšího kontextu, to je spojit ho s okolními úryvky, zapojit do určité knihy, do celé Bible.

Meditatio je rozvažování o věčných hodnotách textu. Zatímco v lectio sledují historické, geografické a kulturní zařazení, zde přichází na řadu otázka: Co se říká mně? Jaká zvěst pro dnešek vyplývá z úryvku tohoto živého slova Božího? Jak jsem provokován věčnými hodnotami, které jsou skryté v činnostech, ve slovech, v osobách textu?

Contemplatio je velmi těžko vyjádřitelná a nevysvětlitelná. Jedná se o láskou vedené dlení v textu, nebo lépe, vycházejíc z textu a zvěsti přejít v kontemplaci, nazírání Toho, kdo mluví skrze jednotlivé stránky Bible, totiž Ježíše, Syna Otcova a Dárce Ducha svatého.

Contemplatio je adorace, chvíle, silentium před Tím, ke kterému se v posledku upírá moje modlitba, před Kristem Pánem, přemožitelem smrti, před tím, který nám zjevuje Otce, před absolutním prostředníkem spásy a dárce evangelijní radosti.

V praxi tyto tři momenty nejsou přísně odděleny, ale nadbytečné rozdělení je vhodné a prospěšné pro toho, kdo začíná a chce si tuto metodu osvojit. Naše modlení je jako zlatá nit, která se propřádá a vine jednotlivými dny, spojujíc jeden s druhým. Může se stát, že se nad jedním textem zastavíme meditujíc ho, jindy zas přejdeme hned ke kontemplaci.

Lectio divina ve svém rozlišení na tři části vyjadřuje dynamismus, který je ještě více patrný v celém jejím rozvinutí. Lectio divina totiž v celé své šíři obsahuje tyto stupně: **lectio**, **meditatio**, **oratio**, **contemplatio**, **consolatio**, **discretio**, **deliberatio** a **actio**.

Považuji za prospěšné je aspoň v krátkosti naznačit:

Oratio je první modlitba, která se rodí z meditace. "Pane, dej mi porozumět věčným hodnotám textu, které jsem dosud nepochopil, a dej mi, ať chápu poselství, které jsi připravil pro mě, pro můj život." V jistém okamžiku se tato modlitba stane adorací a kontem-

plací Ježíšova tajemství, Boží tváře. Oratio může být výrazem prosby o odpuštění a o světlo nebo se touto modlitbou mohu odezdat Bohu.

Consolatio je velice důležitá pro naši cestu modlitby. Svátý Ignác z Loyoly o ní hovoří ve svých Exerciciích mnohokrát. Bez této součásti modlitba ztrácí svou slanost, chuť. Consolatio je radost z modlitby, vnitřní cítění božské chuti, vnímání záležitosti Krista. Je to dar, který se řádně získává prostřednictvím lectio divina, i když Duch svatý je naprosto svobodný a rozdává ho tam, kde chce.

Právě v consolatio se rodí odvážná rozhodnutí, volby k chudobě, čistotě, poslušnosti, věrnosti, odpuštění, protože představuje atmosféru těchto vnitřních rozhodnutí. To, co nepochází z tohoto daru Ducha svatého, trvá krátce a může být lehce plodem moralismu, který vnucujeme sami sobě.

Discretio vyjadřuje ještě jasněji životnost předcházející etapy. Skutečně, prostřednictvím "chuti evangelia", prostřednictvím jakéhosi druhu "duchovního čichu" pro Kristovy záležitosti stáváme se citlivějšími, vnímavějšími na to, co k evangeliu patří a co ne. Je to velmi důležité rozlišení, protože my nejsme povoláni jen k povrchnímu zachovávaní přikázání, ale k následování Ježíše Krista. Toto následování se pro nás nikdy nemůže stát bezprostředně zřejmým v každodenním rozhodování, jestliže skutečně nevedeme do Kristovy mysli, jestliže jsme neochutnali jeho bídu, ubohost, jeho kříž, pokoru jeslí, jeho odpuštění...

Tato schopnost rozlišovat v běžných pocitech a hnutích našeho srdce (což je evangelijní rys) je tak veliký dar, že svátý Pavel o něj prosil pro všechny věřící: "Aby vám byla dána hojnost poznání a hluboké vnímavosti (πάση ἀσθησει), abyste mohli rozlišit, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé" (Fil 1, 9-10 a Řím 12, 2). Dnes má církev velikou potřebu tohoto "discretio", protože rozhodnutí se nepohybují jen mezi dobrem a zlem (nezabíješ, nepokradeš), ale mají směřovat k tomu, co je lepší pro církev, svět, pro skutečné dobro lidí, mládeže.

Deliberatio je krokem následujícím. Z vnitřní zkušenosti útěchy nebo bezúčelnosti se učíme rozlišovat a tedy i rozhodovat podle Boha.

Jestliže pozorně analyzujeme rozhodnutí pro naše povolání, všimneme si, že mají asi tento průběh: Povolání je rozhodnutí učiněné na základě toho, co mi Bůh dal zakusit, a pak následně zkušenosti, zformulované evangelijními obrazy. Také deliberatio, jakož i discretio, se zušlechťují především prostřednictvím dynamismu lectio-nis divinae.

Actio je plodem celé této cesty. Lectio a actio nejsou dvěma rovinami, které se nikdy nesetkají. Nečtíme Písmo proto, abychom měli sílu dovršit to, co jsme si bývali předem předsevzali! Spíše čtíme a meditujeme, aby se zrodila správná rozhodnutí, a utěšující síla Ducha nám je pomůže uskutečnit.

Nejedná se, jak si lidé často myslí, o to, že člověk se modlí stále víc, aby stále lépe konal, ale je třeba modlit se víc, abych pochopil, co mám dělat a moje jednání aby vycházelo z niterné volby.

Z knihy "Gioia del vangelo" od Carlo Maria Martini
volně přeložil Prokop Brož

Jak známý je každému z nás obraz života jako cesty. Cesty se vším, co přináší - námahu, bolest, únavu, ale i radost a pocit štěstí, dorazíme-li k cíli. Nejinak tomu bylo i onoho dne po zkouškách, kdy ve dvou vyrážíme ven z Říma do hor. Po ránu je ještě pěkná zima, skoro jako v chodbách Nepomucena, a tak se těšíme, až se zahřejeme chůzí. Sluníčko, které se právě vyhoupává nad kopečky, nás zastihne, jak vystupujeme z autobusu, a za chvíli už protepluje záda dvěma bláznům, kteří se jen tak, pro nic za nic, rozhodli celý den putovat po horách a dolinách. Podle mapy se cesta zdá ideální, stačí vystoupit na jediný hřeben, a pak už půjdeme téměř po rovince. I život je v teorii tak hromsky jednoduchý, že by se jeden divil, jak se někdy může tak zaplést. Omyl našeho zdání snadné cesty jsme odhalili záhy, když se výstup na kýžený "hřeben" po několika desítkách metrů rovné cesty skončil ostrým klesáním do údolí, zaříznutého mezi dvěma kopci. Jaké tedy bylo naše rozčarování, když místo pohodlného pochodu po rovném přímém hřebenu jsme museli seběhnout do údolíčka a znovu se pracně škrábat na další hřeben doufajíce, že se konečně jedná o onen tolik mapou příslibovaný. Nebudu vás dále napínat - nejednalo. A ani druhý, ani třetí pokus nebyl úspěšný. Pomalu jsme si začali říkat: "Čím to, že to, s čím se neustále a neustále setkáváme, vůbec nehraje s tím, co je na mapě namalováno tak krásně a svůdně?"

Další a další kopce, bolavé nohy a propocené tričko, jen ale vydržet při tom hledání správné cesty! A najednou, z ničeho nic, se před námi otvírá krásná planinka s křížem uprostřed a letný pohled kolem nás ujišťuje, že jsme konečně na místě, které jsme tak dlouho hledali. Koukáme kolem sebe, je to vůbec možné, že jsme mohli tak bloudit? A ty kopce a stráně, které nám připadaly tak nepřekonatelné, jak maličké se jeví z výšky a přitom jsme v nich nechali tolik svých sil. Okamžik spočinout v tichu hor, v té němě a přesto tak silně promlouvající krásě stvoření. A za chvíli už vytyčujeme další trasu, cílovým bodem je vrchol, který svou ostrou špicí volá k nebi. A historie se opakuje - do kopce, s kopce, kamení a trní. Dech se krátí a síl ubývá, a když už si myslíme, že za několik málo kroků konečně staneme na vrcholku, zjistíme, že to byl klam a cíl je dále, než jsme mysleli. Dokážeme to? Nebo alespoň pokusíme se o to? Vůle tentokrát zvítězí nad strachem a lenivostí (v životě to však není pravidlem) a za půl hodiny dosahujeme konečné mety. A opět ten nádherný pohled z vršku, všechna trápení jsou zapomenuta. Pro krásu té chvíle bychom byli schopni znovu absolvovat celý namáhavý výstup. Krajina je jak na dlaní, sluníčko se začíná chýlit k horizontu, a tak nezbývá než seběhnout do městečka, odkud si to šupajdíme autobusem zpátky do Říma. Necháváme hory s jejich krásou za zády a přesto si v srdci odnášíme něco tichého, krásného - dotyk Ruky, který zanechal Tvůrce ve svém stvoření.

Jakub Hučín

Čo hovoria otcovia z púšte?

Istý starec chodil predávať prútené koše. Diabol si raz naňho počkal a všetky mu ich ukradol. Starec sa pustil hneď do modlitby hovoriac:

- Ó Bože, ďakujem Ti, že si ma oslobodil od tohto pokušenia.

Diabol, keďže nemohol znieť starcovu múdrosť, reval:

- Tu máš tie tvoje koše, ty starý ničomník!

Starec ich vzal a popredával ich.

BENVENUTI NEL MONASTERO?

Plagát

Dnes o 19.30, vo Veľkom divadle sa môžete zúčastniť koncertu - Londýnskeho kráľovského orchestra. Zaznejú diela: Bethowena, Bramsa, Mozarta...

Asi podobný text môžete čítať na rohu každej ulice, všade tam, kde sa dajú tieto plagáty nalepiť. Po týždni ich prekryje rockový koncert, či hokejový zápas.

I tu vidíme kolobeh, tempo života. Nieкто príde, nalepiť úplne nový plagát, ktorý informuje všetkých - slúži všetkým a po určitej dobe ho nahradí nový. To sú plagáty.

Mňa však zaujala iná vec, obsah a ponuka plagátu. Vystupuje umelec, či teleso, ktoré niekto vedie. Samotnú návštevnosť zaručuje meno, ktoré si od detstva budoval drinou. V dvoch hodinách nám podá maximum svojho umenia, hrá podľa určitého scenára, pre ktorého interpretáciu sme prišli.

Čo nám však ponúka najväčšie javisko - život? Aspoň niekoľko titulov a ich obsah.

Technická dokonalosť - ktorá sa zneužíva na vraždenie; terorizmus - ktorý produkuje náš egoizmus;

zbrane - ktoré sú namierené proti sebe a schopné zničiť všetok život na svete;

totalitné systémy;

nenávisť;...

Naozaj je si z čoho vybrať.

Je tu ešte jedno veľdielo všetkých čias, z tvorby Ježiša Krista - pravého Boha, s názvom - "L á s k a".

Písal ho od detstva až po smrť na kríži. Seba obetoval za nás, pre naše spasenie, aby nám otvoril cestu k Otcovi, do neba.

Tento plagát sa volá *evanjelium*. Kto využije jeho ponuku, bude mať podiel na večnom "koncerte" jeho Lásky.

Celkom obyčajný plagát, banálna vec, ktorú vidíme 365-krát do roka. Môže nás popliesť alebo narovnať, podľa toho, ako sa ním necháme informovať.

Roman Malych

INÁ DOBA GOO

Spoľahlivé, priame, majúce cieľ - tak sa dajú pochváliť cesty. Sprevádzajú nás od nepamäti, pomáhajú nám, orientujú nás.. a riadia.

Pravdivosť týchto slov si môžeme overiť práve dnes, na vrchole dopravy - v nepriechodnosti ciest, v neviditeľnosti cez oblaky smogu - na čo nám slúžia cesty.

Sú tiež skutočnosťou, kde sa ľudia ešte navzájom rešpektujú. Nie vždy, ale väčšinou. Prečo? Jednoduchá odpoveď. V hre je náš pozemský život. Bojíme sa nie o toho druhého, ale o seba, o svoj život, o svoje žalujúce svedomie. Preto sa aspoň čiastočne rešpektujeme na ceste. Večný život sa neberie do úvahy, ten patrí do minulého storočia, keď na cestách jazdili kone, vozy. Tam sa dalo ešte nad tým uvažovať čo riskujeme, bol čas. Ale teraz? No uznajte. Kedy? Je iné doba, mení sa, meníme sa a meníme všetko. I náš vzťah k Bohu, dokonca i samého Boha.

"To už nie je ten čo bol, musí i on kráčať s dobou a upravovať svoje príkázania. Ak nie on, tak my si ich upravíme. Je predsa iná doba, nesmie zaostávať za nami".

Priateľmi na cestách sa nám stali krabice plechu, ktoré dokážeme ovládať, ale predsa aj ony niečo dokážu. Ovládať nás, to, na čo sme už dávno zabudli. V ničom nie je úplná istota. Na nič a nikoho sa nedá spoľahnúť, všetko a všetci nás zrádzajú. Nie je čas zastaviť sa a popremýšľať, čo nám to len hovorí svedomie, ak ho ešte máme. Nie je tam niečo dobré? Väčšinou mávneme rukou a utekáme: "Ešte sa predsa stretneme, teraz však nemám čas, prepáč!"

Tak ako Boh prvý uviedol do pohybu svet i my sme "stvoritelia". Udeľujeme pohyb autám. Dokážeme ich uviesť z pokoja do pohybu a denne ich využiť. A čo cesta? K čomu nám vlastne slúži? Napríklad okrem prostriedku pre naše auto, môže slúžiť cesta i k dokonalosti.

Cesta k dokonalosti nie je asfaltová autostráda bez prekážok, bez stúpania a klesania, uprostred lesa v príjemnom ovzduší, bez zatiahnutej oblohy, ktorá zastiera slnko. Nie! Cesta dokonalosti je cesta kríža.

Pre auto vyberáme cestu my podľa cieľa kam smerujeme, ale cesta dokonalosti je len jedna, po ktorej kráčal On. Ježiš Kristus je ideál a vzor nášho života, našej smrti a nášho vzkriesenia.

Počas jazdy sa riadime pravidlami, značkami... Cesta dokonalosti má len jedno pravidlo, jednu značku a len jeden smer: "Ja som Cesta, Pravda i Život."

Je však iná doba, ktorú sme si sami roztočili do takých obrátok, že už ju nestačíme zvládnuť. Preto radšej zrádzame okolie, priateľa, rešpektujeme a riadime sa svojimi pravidlami, len aby sme vydržali a prežili.

Vieme však koľko ešte utiahneme? Myslíme na prvý pohyb všetkého? Na jedinú možnú cestu do neba? Je síce iná doba, ale BOH je ten istý.

Starca, ktorý prednášal svoju kázeň z niekoľkých zvitkov papiera, prerušil mladý mních:

- Otče, ako je možné, aby sme si zapamätali to, čo hovoríš, keď ty preto, aby si si to zapamätal to čítaš?

DI NUOVO BENVENUTI NEL MONASTERO...

V jednom mrazivém dnu...

V jednom mrazivém dnu byli shromážděni kolem ohně rabín se svými žáky.

Jeden z nich podle vzoru svého učitele zvolal:

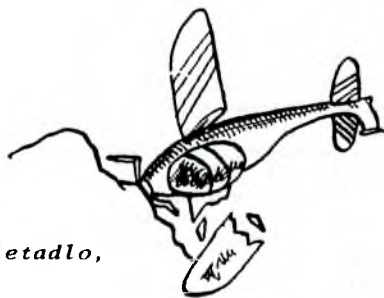
"V takovém psím počasí jako dnes vím přesně co dělat!"

"Co?" ptali se ostatní.

"Být v teple! A kdyby to nebylo možné, znovu bych přesně věděl, co dělat!"

"Co?"

"Zmraznout!"

Let lovců

Dvojice ostřílených lovců si najala letadlo, aby je dopravilo do pralesa.

Za dva týdny se pro ně pilot vrátil.

Podíval se na skolené kusy zvěře a prohlásil: "Toto letadlo unese jenom jednoho buvola, ostatní musíte nechat tady."

"Ale loni nás pilot nechal do letadla velikého jako toto naložit buvoly dva", ohradil se lovcí.

Pilot byl na vážkách, ale nakonec rozhodl:

"Dobře, když se vám to podařilo loni, myslím, že to zvládneme i teď."

A tak se letadlo vzneslo se třemi lidmi a dvěma buvoly, ale nepodařilo se mu nabrat výšku a namířilo si to do blízkého kopečku.

Cestující se námahou vyhrabali z trosek a obhlíželi terén.

"Kde myslíš, že jsme?" zeptal se jeden z lovců druhého.

Ten se rozhlédl po okolí a odpověděl:

"Mám za to, že asi o tři kilometry víc vlevo od místa, kam spadlo letadlo loni."

Kronika

3.12.1993 o 16³⁷ hod. prišla od všetkých veľmi očakávaná chvíľa. V Nepomucenu sa začala zima. A teda ako i vy sami vidíte, zamrzla i Brázda.

V nedeľu 6.12 sme svätou omšou celebrouvanou olomouckým arcibiskupom otcom Jánom Graubnerom oslávili 80. narodeniny bývalého rektora nášho kolégia, kanonika pri bazilike Panny Márie Snežnej, mons. F. Plannera. Takto sme mu podakovali i za jeho stále trvajúcu pomoc Nepomucenu. Po slávnostnom obede, včasnšie ako obvykle, nasledovala večera, po ktorej sa vo vykúrenom a vyvetranom salóne začal 3-hodinový svätomikulášsky maratón. Okrem Mikuláša prišiel aj sv. Ján Nepomucký, ktorý bol trošku mimo - bol totiž Talian. Spoločnou črtou jednotlivých vstúpení /piesne, dramatická tvorba, exegéza, atď./ bol optimizmus postupne mrznúcich obyvateľov kolégia. Pri tejto príležitosti nám boli predostrené témy osobných duchovných rozhovorov na zimnú sezónu:

Pondelok: Pŕinos mrazu v boji proti pokušením.
 Útorok: Kontemplace krásy ojinéneho radiátoru.
 Streda: Těžba duchovného užitku ze zmrazeného subjektu.
 Štvrtok: Mráz jako dialektický princíp k proteplení mezilidských vztahů.
 Piatok: Ctnost chladnokrevnosti.
 Sobota: Pŕimrznutí jako vrcholná forma vztahu k seminári.

V tieto dni sme mohli poznať veselost bývalého tunajšieho seminaristu mons. J. Reinsberga, ktorý k nám zavítal na pár dní z Prahy.

Sviatok Nepoškrveného počatia Panny Márie /8.12/ sme oslávili duchovnou obnovou, ktorá nám privrela trochu ústa, aby sme otvorili srdce našej Matke. Krivka adventu bola nepriamou úmerou medzi klesajúcou teplotou a stúpajúcim očakávaním Vianoc. Advent v Nepomucene sme ukončili ďakovnou svätou omšou slávenou našim dlhodobým dobrodincom mons. Campanom, pri príležitosti 50. výročia jeho kňazskej vysviacky. Okrem dvoch zatatých otužilcov sme sa rozišli na sviatky do teplých krajov - na sever. Po dvoch týždňoch "rímских mrazov" sa kolégium dostatočne pripravilo na náš návrat. No vďaka hrozbe blížiacich sa skúšok sme zime nepodľahli. Moto obdobia bolo "Forzal". V týchto dňoch nás navštívil i bývalý vicerektor mons. F. Škoda spolu s rektorom banksobystrického seminára sv. F. Xaverského mons. T. Gálisom.

Skúškové obdobie bolo naplnené budovateľským optimizmom. Posúďte sami: Počas dvojtýždňového totálneho pracovného nasadenia sa v "katakombách" Nepomucena konečne podarilo odstrániť oltáríky. Takto nám talianski "konštruktéri" sprítomnili ducha II. vatikánskeho koncilu. Skupina ekologov zase s veľkou chuťou opilovala prebytočnú zelen našej záhrady. Tretí kolektív, k veľkej radosti služby, opravoval odpadové rúry v kuchyni. Taniere sme teda neumývali, ale vyhazovali. Boli umelé. Podpora takýmto príkladom povestnej pracovitosti sme aj my "hravo odpilovali" horúce skúšky, po

V Tebiade žil jeden muž menom Jeráč, ktorý sa dožil temer devädesiat rokov. Diabli sa uzhodli, že starca privedú do melanchólie a omrzlosti, do nechuti k životu. Vnukli mu myšlienku, žeby mal žiť ešte dlhšie. Potom sa mu jeden zjavil a povedal mu:

- Starac, čo urobíš? Je ti určené žiť ešte ďalších päťdesiat rokov.

Ale on mu pohotovo odvetil:

- No teraz ste ma skutočne zarmútili. Bol som pripravený žiť ešte dvesto rokov.

V tú chvíľu diabli ušli s veľkým kvílivým revom.

CO TADY ZAS OTRAVUJETE ??

Otec Atandz v hodine smrti odvetil ránhojčovi, ktorý tvrdil, že vraj nemal nič vážne :

- Tým lepšie, aspoň zomriem zdravý.

ukončení ktorých nám dobitivé vedenie univerzity doprialo celé tri dni prázdnin.

V sobotu 13.II. prišli k nám českí biskupi. V nedeľu slávilí svätú omšu, pri ktorej náš spolubrat Erik Tvrdoň prijal "Admissio".

Konečne vo štvrtok sa začal nový semester. V piatok 19.II. Erik prijal diakonské svätenie. Bol to iste veľký zážitok nielen pre neho, ale aj i pre všetkých nás zúčastnených. V Ríme zavládlo už teplo, priblížilo sa i k Nepomucenu. V utorok pred popolcovou stredou mal byť karneval. V pôste nám začína byť znova prihorúco. Na svätých omšiach si kážeme sami, tak ako sme si zvykli v advente. Sme teda poslucháčmi i kritikmi sami seba. V tejto neutesenej situácii dobrovoľným záujemcom vyšiel v ústrety otec Ján Duda, ktorý nás zasväcuje do tajomstiev homiletiky.

25. februára odišiel otec

rektor do Prahy. Hneď potom sme mali pôstnu duchovnú obnovu s otcom Alešom Opatrným od piatku večera do nedele rána. Na "natiahla" sa až na celý nasledujúci týždeň, keď nám dal i niekoľko lekcii z pastorálnej teológie. V nedeľu k nám zavítal miestopredsa Českej vlády a minister poľnohospodárstva pán Jozef Lux.

Na spomienku sv. Františky Rímskej, tiež patrónky šoférov, sme posvätili naše dopravné prostriedky - bicykle.

Všetkým čitateľom a zvlášť s. Bonite i Jánovi a Viere Charvátovcom, ktorí si na nás spomenuli aj pozdravmi, prajeme plnohodnotné prežitie pôstu k posile viery v radosť Veľkonočného rána.

Očakávame od vás všetkých akýkoľvek príspevok do budúceho čísla, prípadne návrh na vylepšenie.

Vaši z Nepomucena

Cesta na Laterán
Jára Cimrman

Cesta na Laterán nástrah je plná,
hlučnější, prašnější, než mnohá jiná.
Tebou jsem chodíval k radosti rektora.
V indexu třicítky, jen Stella je potvora.

Ten jazyk italský lámal jsem zvesela
a přízvuk dělal tam, kde se nedělá.

Cesta na Laterán a zpět do koleje,
ve škole alumnus aspoň se ohřeje.
Vše, co se naučím, vítr zas vyvane,
nad Čechem u zkoušky každý se ustrne.

DOŠLO NÁM PO UZÁVĚRCE,
že není tak jisté, je-li to, co je
obsahem této Brázdy, aspoň malým přínosem
pro čtenáře. V případě, že Vás toto číslo
opravdu ničím neobohatilo, berte je aspoň
jako znamení naší blízkosti a jednoty s Vámi
se všemi.

Redakce.

Stavíte? Budujete? Konstruuujete?

K vaší pomoci přichází

stavební společnost

„Opportunitas fecit firem“

o jejíž spoleklivosti svědčí:

- 1) Dlouholetá tradice
- 2) Plavecký areál v suberénu Nepomucena
- 3) Svědectví domského vikáře (který si přeje zůstat v anonymitě)
o provedených pracech při dostavbě domu:
„To nám tady tak ještě chybělo.“
- 4) Farníci z obce Bohanov, kteří nám poslali na
společnost křesťanské doporučení
- 5) Úspěšně odčerpané prostředky na dalších
stavbách.

Kontakt s uvedenou firmou je možný
přes redakci Brázdy